

utilstrækkeligt til at retfærdiggjøre Ministeriet saaledes, som det selv troer sig retfærdiggjort, naar der i Meddelelsen indeholdes Noget, der kan siges at være et Brud paa Danmarks Rigets Grundlov (Hør!). Det er Ministeriets Dverbviisning, at der Intet indeholdes i Bessendtgjørelsen, som er et Brud paa Danmarks Grundlov (Grundtvig: Undtagen det Hele!); thi den Tilfikkning, hvis den behøvedes, er givet i Bessendtgjørelsen, at Kongen vil holde fast ved Rigets Grundlov. Vel er det antydnet — og det er en Ting, jeg ikke kan benægte —, at Monarchiet, som ikke er forudsat i Grundloven, vil i sin Tilblivelse, i sin Vedligeholdelse medføre Usikkerheden af Modificationer i Grundloven; derom er Intet talt i den kongelige Bessendtgjørelse; det ligger altsaa i Ordene, idemindste paa en indre Maade, at derom har Kongens Regjering endnu ingen Beslutning taget, thi den har ikke kunnet tage denne Beslutning.

Naar det af den ærede Interpellant er spurgt, hvorledes enkelte Punkter skulle forstaaes i Dvereensstemmelse med Grundloven... (Krieger: Nei!)... Jeg har opfattet Spørgsmaalet omtrent saaledes; det er nemlig sagt: hvorledes kan en Minister være ansvarlig og tillige ikke ansvarlig? Hvorledes kan en Udenrigsminister, naar han, paa Grund af sine Forhandlinger i Forhold til Kongeriget Danmark, skal sendes paa Christiansø i flere Aar, fra Christiansø af bestyre sit Udenrigsministerium for de øvrige Dele af Monarchiet? Altsaa jeg har gjort dette Spørgsmaal og flere i lignende Retning almindelige for min egen Forstand derhen, hvorledes det kan gaae til, at en Mand kunde være ansvarlig og tillige ikke ansvarlig. Jeg mener derimod, at naar den danske Grundlov gjør de danske Ministre i Alt hvad der angaaer Kongeriget Danmark ansvarlige, saa ere de ansvarlige, og jeg seer ikke, Bessendtgjørelsen indeholder Noget deri-

mod. Jeg skulde saaledes mene, at isald en ansvarlig Minister paa Grund af sin Udførelse mod Kongeriget Danmark blev dømt til at miste sit Liv, vilde det blive vanskeligt for Kongen at mage det saaledes, at denne Minister, efter at have tabt sit Hoved, skulde være Udenrigsminister for de øvrige Dele af Monarchiet (Latter). Det Samme gjælder, skulde jeg troe, isald han blev sendt til Christiansø som Fange; thi en Fange, en Forbryder, En, der er dømt, kan, tænker jeg, ikke i noget Monarchie, det være sig det Danske, det Engelske, det Tydske, det Franske — isald der er et Fransk — være Udenrigsminister, paa Grund af hans Tab af Agtelse, ved at være bleven dømt som Forbryder. Men derimod mener jeg paa den anden Side, at man kun kan dømme en Minister for det, han har forbrudt mod Riget, men derimod ikke udstrække sin Competence til at dømme ham for det, der er forbrudt ikke mod dette Rige eller mod dette Riges Grundlov. Det kan vel være, at det er vanskeligt at trække denne Grændse, det kan vel være, at der i en Dvergangsperiode kan frembyde sig Vanskeligheder i Udførelsen, men deraf følger kun een Ting, i mine Dine, og det er, at man skal søge at gjøre en saadan Dvergangsperiode, der er nødvendig, saa kort som mulig, at man skal søge at komme det snarreste muligt til det Maal, som Kongen har foresat sig selv og forkyndt sit Folk i Bessendtgjørelsen, det nemlig, at bewirke en fælles Representation af hele Monarchiet i alle de Anliggender, som det har tilfælles eller bør have tilfælles. Jeg skulde dernæst mene, at et saadant Diemaal kan Kongens Regjering vel foresatte sig, naar det tillige siges, som det er sagt, at man vil søge at naae dette Maal paa en Maade, der er saa langt fra at være grundlovstridig, at det kun kan og skal see i Samklang med Grundloven.